

[A. C. Normann.]

med den — og så de krav, som det ærede medlems partifælle, Hans Pinstrup, står på møde efter møde og får en dundrende tilslutning til blandt landboerne, navnlig ovre i Jylland, om statsindgreb, regulering og socialisering på alle leder og kanter, sådan at bladet Vestkysten kalder det en 100 pct.s eller i alt fald en ren socialisering.

Hvordan kan disse to synspunkter forenes? Kan man virkelig tænke sig den tilstand, at her i folketinget og ude omkring i landet kan venstre fortsætte med at føre en tale frem stik imod det, som landbruget kræver, og samtidig sige: vi er enige med landbruget i dets krav, og vi vil gerne støtte landbruget — uden i øvrigt nogen sinde at komme ind på en nærmere specificifikation af, hvad det egentlig drejer sig om. Det er denne divergens, jeg tror befolkningen gerne vil have klaret, det er den spænding mellem to synspunkter, som jeg tror, hele den danske landbostand interesserer sig for at venstre ville udtale sig klart om.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen nævnte en del andre spørgsmål. Jeg skal komme ind på nogle ganske enkelte af dem.

Det ærede medlem pegede på pristalsordningen. Vi har tidligere talt om pristallet og pristalsordningen her i folketinget, og jeg skal ikke nægte, at jeg synes, at det ærede medlem har ret i mange af sine synspunkter, både dem han tidligere har gjort gældende og dem, han gjorde gældende her i dag.

Det er rigtigt, at der i mange henseender er uheldige sider ved vort pristalssystem, men det er formentlig lige så rigtigt, at vi i årene efter krigen har haft overordentlige fordele af, at vi havde et system, der, man kan næsten sige automatisk, bidrog til opretholdelse af ro på arbejdsmarkedet. Vi havde i hvert fald i en årrække ro på vort arbejdsmarked, mens der var uro på arbejdsmarkedet i alle eller i hvert fald i mange andre lande. Men her synes jeg egentlig ikke, det så meget drejer sig om fejl og dårlige virkninger, og hvad man ellers kan pege på.

Venstre har engang gjort sig til talsmand for, at vi skulle have et velstandstal, og vi andre erklærede, at vi gerne ville høre noget om, hvorledes man på denne måde kunne gøre pristallet til en rimeligere målestok for,

hvordan lønningerne bør bevæge sig. Efter nogle få måneders arbejde i et udvalg erklærede venstre, at denne opgave ikke kunne løses, og siden den tid har vi ikke fået nogen forklaring. Vi har bare hørt udtalelsen her i dag om, at dette forskrækkelige system måtte vi have ændret. Der er egentlig kun det at føje til: uanset, hvor meget der kan siges for og imod pristallet, så nytter det ikke så forfærdelig meget, at vi ændrer ved selve pristallet, at vi skaber en anden form for pristal, hvis parterne på arbejdsmarkedet ikke tager noget hensyn dertil. De er ved overenskomstforhandlingerne nu til foråret i stand til at træffe deres aftaler på et hvilket som helst grundlag, de selv måtte ønske det.

Som jeg bemærkede i går, sporede der en mere positiv og forhandlingsvillig tone i oppositionspartiernes taler, end vi længe har hørt, jeg tror helt tilbage til valget i 1953. Et nærmere studium af de taler, der blev holdt i går, bekræfter dette. Jeg håber, at det, der nu er givet udtryk for fra flere sider, betyder, at der er tale om en varig ændring som følge af, at de to oppositionspartier har indset det uholdbare og usunde i store propagandagebærder med tomme hænder og har besluttet sig til at normalisere den danske opposition her i folketinget, således at saglige ræsonnementer fremtidigt kan udveksles mellem de to partier til højre og regeringspartierne. I så fald lover det godt for fremtiden, og det fortjener en anerkendelse.

Det er naturligt, synes jeg, at der stadig er et godt overskud — for det er der jo — af kritik i de to partiers agitation, ellers havde vi ingen virkelig opposition, hvad der faktisk ville være til stor skade.

Nu skal det blive interessant at se, om den nye linje vil komme til at præge oppositionspressen, der vel nu er ved at forvinde choket over, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke dannede den regering, som så mange havde ventet efter valget, og som vi andre lovede venskabelig støtte. Det var navnlig stabiliseringslånet, som afstedkom den vældige presselarm, vi har været vidne til. Visse blade, bl. a. de berlingske aviser, fastholdt endda deres støjende adfærd — for at bruge et udtryk fra retsrapporterne, som jeg synes dækker nogenlunde i denne situation — temmelig længe, meget læn-